

Sinu õhkamist ja haledat kurvastust näinud, mis minu südant väga liigutas, ja järele pärinud. Jumal on mind õnnistanud, ja ma olen Temaale rõõgu, ja seda rõõga on Tema Sinule saatnud. Kui Su kätt ehk ükskord jälle heaste peaks käima, siis tead küll, mis Su kohus waeSte wastu on!" Neid sõnu üteldes läks mees jälle oma teed.

Pärast hakkas naise käsi jälle paremine käima, ja ta ei unustanud siis ka oma häätegija sõna mitte ära.

Õigimese armastus.

Aastal 1866, heina-kuu 8. päeval, kui Preisi sõjavägi Põõmi maal suurt lahingit oli võitnud, kus palju oma elu isamaa eest ohwerdasid, ja pärast lahingit sellepärast moona woorid mitte nii ruttu sinna ei jõudnud, kui tarwis oli, siis saadeti jalk sõamehi ümberkaudu moona otsima. Et aga rahwas

küladest ja peredest kõige loomadega ja waraga üles mägede päale sõahirmu eest olid põgenenud, siis ei leidnud need wälja saadetud moonaotsijad sõamehed midagi tarwilist. — Juba neli penikoormad maad, oma lahingikohast, jõudsid nad wiimaks ühe metsawahi juurde, kellele ka midagi enam ei olnud; see aga juhatas moonaotsijaid metsa taha, ühte suurte külaSse, kust nemad leiba ja liha said.

Üks neist soldatitest tuli ühe waeSe inimese majasse weel leiba otsima, ja kui siSse astus, nägi ta ühte noort naiSterahwast oma lastega põlwile maas Jumalat palumat, ja kuulis weel neid sõnu ütlemad: „Helde ja halastaja Jumal! Ära lasse minu lapsi mitte nälga surra! Saada Oma ingele läbi imelikul wiisil meile toitu!" — Kui soldat tuppa astus ja naine kobinat kuulis, ehmatas wiimane väga ära; sest ta kartis, et soldat neid nüüd arasurmama saab. Aga asi ei olnud nõnda. Sest see soldat, kes tema haledat palwet kuulis ja sellelâbi tema tõsist hâda